

IOAN ROȘCA

Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (XIV)

4. Despăgubiri pentru cei care au militat

împotriva României

4.1 „Claims Conference” trece „Cortina de Fier”: istoria unei escrocherii istorice

4.2 Arhivele de la Yad Vashem - în slujba revedicării

Materialismul dialectic și istoric nu iartă... Vom vedea, în cele ce urmează, cum a lucrat strategia de jefuire a populațiilor prinse în ghearele unor state, adaptată priorităților de etapă a celor care le-au uzurat. O operație „justițiară” ocultă, trădată și de numele ambiguu al instrumentului folosit („Conferința Revendicărilor”), o mega-asociere care operează în culise, în spatele „reprezentanților” învîrțiți pe scena farsei democratice. Într-un demers judiciar normal, suferințele/pierderile unor evrei hăituiți, persecutați sau exterminați de regimurile antisemite puteau fi dezdăunate direct victimelor/urmașilor lor și asta imediat după ce Hitler și aliații săi au fost învinși. S-a întimplat însă altceva: reparația a fost deturnată/amînată, spre spolierea unor populații nevinovate și în folosul unor cliici parazitare.

Imediat după război, dosarul a fost manevrat strategic întru:

a. Legitimarea/menjarea URSS (regim criminal, deosebit de cel nazist numai prin faptul că a fost de partea evreilor, salvându-i de prigoană).

b. Justificarea încarcerării „naziștilor”- declanșind o represiune genocidară, pentru a acoperi ascensiunea comunistă în Europa de Est (a se vedea cascada proceselor, începute la Tribunalul Poporului, care au umplut pușcăriile/cimitirele pînă în 1964 și pe baza unor condamnări... pentru antisemitism și crime de război).

c. Menajarea intereselor financiare/politice ale Alianților (pe care declanșarea despăgubirii evreilor în 1944 i-ar fi incomodat). Ca atare, aparent inexplicabil, plîngerile/pretențiile evreiești nu s-au declanșat imediat, ci cu o întîrziere suspectă/grăitoare (mascată cu speculații privind dorința victimelor de a uita).

A urmat asaltul asupra Germaniei (extradecretive și parajuridice - căci niciodată cetățenii nu au fost întrebați dacă vor să plătească, decizia fiind luată de niște „reprezentanți” ne-plauzibili); un atac orchetat prin Conferința Revendicărilor și soldat cu valorile despăgubirilor, dirijate spre organizații mai mult sau mai puțin comunitare și nu direct, spre persoanele în drept (a se vedea explicațiile lui Norman Finkelstein din „Industria Holocaustului”). Aceasta era sonda înfiptă în filonul aurifer al para-justiției, popoarele „eliberate” întru comunism de glorioasa armată Sovietică neputînd fi puse la plată (din motive politice evidente). Mașina de propagandă a mafiei revendicative a suținut - o vreme - că foștii sateliți ai lui Hitler nu sînt responsabili, germanii trebuind să plătească și pentru ei. S-au tot introdus noi temeuri de despăgubire, pînă cînd s-a ajuns la o saturație, incompatibilă cu „creșterea” schemei de spoliere. Așa că a venit momentul mutației. Regimurile din Europa de Est au căzut miraculos, în urma unui fantasmagoric „război răs-răcit”.

„Călăii” și „victimele”, deveniți parteneri de jaf

O dată îndepărtat obstacolul politic al dezdăunării din Europa de Est, teza vinovăției Germaniei pentru faptele alianțelor săi a fost

corectată/retușată din mers: regimurile locale devin co-vinovate, după jumătate de secol; așa că populațiile actuale trebuie să plătească (ciudățenie care nu mai miră, căci oricum s-a ieșit din cadrul dreptului civil sau al obligațiilor post-război, aflîndu-ne într-o deplină originală stare de excepție). Din acest moment, vîntul propagandei holocaustizante și-a schimbat direcția, spre deruta trespădușilor istorici/ideologici, chemați să se încadreze obedient în noua epocă/etapă/paradigmă, reluminînd publicul păstrorit cultural. Mulți „istorici” greoi nu au reușit adaptarea/adevarea, continuînd tradiția învinuirii exclusive a Germaniei. Noile generații de paraziți ideologici s-au orientat însă repede, cu perena vitalitate a arivistului. Dirijați de vieseli, anclii, tismăneni, vaineri, vexleri etc, cioflăncii miotrici s-au repezit la treabă, scotocind arhivele, gropile comune și amintirile nonagenarilor, pentru dovedirea faptului că atrocitățile de la noi nu au fost săvîrșite la comanda germanilor ci au fost inițiative românești, bazate pe vechea ură irațională împotriva beneficiilor musafiri/colonizatori evrei. Nu au pregetat nici să folosească dosarele alcătuite de justiția comunistă (pe care noi, victimele comunismului... ar fi trebuit să le aruncăm în foc) - chiar dacă astfel ieșea la iveală și faptul că crimele antisemite au fost de fapt răspedepsite/răzbuinate, pînă în 1964. Dar nu reparația penală interesa acum, ci sifonarea nestîngerită a bugetului (adică a buzunarelor mulțimii captive). Făcînd jocul delapidatorilor de/prin vîrf, cohorta mercenarilor nu pregetă nici să inoculeze teza vinovăției românești... copilor formați la școala unui stat re-colonizat. Nu mai mișcăm hîrtia (memoria calculatoarelor) cu numele acestor activiști români care s-au bulucit să depună mărturie (să compună pledoarii, să alcătuiască dosare, să găsească probe)... împotriva românilor. Este clar ce s-ar întîmpla în Israel, dacă niște evrei s-ar apuca să facă rechizitoriul crimelor evreiești, întru consolidarea pretențiilor de despăgubiri față de Israel. Dar la noi merge, și încă duduind. În timp ce unii, pe baza fraternității etnice, se înfruptă (deși nu sînt moștenitori ai victimelor de acum 80 de ani), din daunele plătite de alții (nici ei moștenitori ai vinovăților, dar tot în baza responsabilității colective)... ideea organicității naționale trebuie combătută... Căci s-a decretat: numai naționalismul evreiesc e legitim, căci numai el nu poate fi antisemit. Ceea ce relevă o aservire deplină și alienantă.

Confuzia întreținută de dezinformarea metodică ar fi cumva amuzantă, dacă nu ar fi tragică scufundarea civilizației în minciună/diversiune/amăgire. Nimeni nu mai înțelege de ce, dacă tot a sunat goarna învinovăților românilor întru dezdăunări generoase din buget („pensii” speciale pentru persecuții, peste nivelul celor contributive!), continuă, în paralel, și sifonarea prin aparent ineputabilă țevă germană. Apar noi categorii de păgubiți pe teritoriile alianțelor Germaniei (cum ar fi cea a locuitorilor „ghetourilor deschise” din România) pe care nemții par a fi ahtiați să le plătească, ceea ce-i miră pe naivii care nu intuiesc profunzimea spațiului din spatele scenei. Aceștia subestimează adîncimea conspirației și

amploarea complexității puse în funcție pentru a împiedica înțelegerea fenomenelor.

Cine să coreleze dosarul extinderii plăților Germaniei către evreii de la noi cu acela ar retrocedărilor din România către **Forumul Democrat al Germanilor din România**, admis ca moștenitor de drept al **Grupului Etnic German** (declarat nazist, și expropriat ca atare, după 1945)? Cine să înțeleagă sensul cascadei de manifestări de fraternitate dintre FDGR și FCER (reflectate fidel de „Realitatea Evreiască”), adică jocul Gaņi/Iohannis-Vainer/Vexler, dacă nici măcar pe Marius Albin Marinescu/Corvin Lupu nu am reușit să-i conving că, dincolo de sub-tema imobilelor inhățate de GEG de la evrei, între 1940 și 1944, se află miza „stornării”, în contabilitatea despăgubirilor germano-israeliene, adică recuperarea unor sume livrate evreilor de către Germania, pe seama românilor de rînd (căci totdeauna cel slab plătește). **Dați-ne sume noi pe Claims Conference și determinăm România să vă livreze proprietățile confiscate de la GEG (inclusiv cele luate de la evrei); pe de altă parte, ajutați-ne să le impunem a ne plăti despăgubiri - ușurînd astfel buzunarul german.**

Înțelegerea aceasta cu efecte evidente e salutată aproape sfidător în multe numere din REALITATEA EVREIASCĂ. Iată mai multe exemple:

REALITATEA EVREIASCĂ Nr. 488-489 (1288-1289), 1 - 28 februarie 2017: „[...] Avînd în vedere informațiile prezentate în mass-media în ultimele zile, facem următoarele precizări:

- după cunoștințele noastre, nu există diferențe juridice privind proprietățile comunitare evreiești între Federația Comunităților Evreiești din România (F.C.E.R.) și Forumul Democrat al Germanilor din România (F.D.G.R.);
- nu am revendicat și nu suntem în curs de revendicare a unor proprietăți comunitare evreiești de la FDGR; [...] Dr. Aurel Vainer Președinte F.C.E.R.”;

REALITATEA EVREIASCĂ Nr. 526-527 (1326-1327), 1 - 30 Noiembrie 2018: „Comunicat privind poziția FCER față de declarațiile lui Ilan Laufer [...] În ceea ce privește minoritatea germană din România, FCER-CM a avut și are relații excelente de lucru și de colaborare cu Forumul Democrat al Germanilor din România, cu reprezentantul acestei etnii, un partener de lungă durată al FCER-CM în promovarea democrației și a luptei împotriva antisemitismului. [...] Aurel Vainer”;

REALITATEA EVREIASCĂ Nr. 532-533 (1332-1333), 1 - 28 Februarie 2019; „Președintele F.C.E.R., dr. Aurel Vainer, a primit cea mai înaltă distincție a FDGR [...] Distincția este un simbol al colaborării între comunitățile noastre, cea evreiască și cea germană. Această colaborare continuă inclusiv în Parlament, în modul cel mai sincer [...] Acordarea distincției, cea mai însemnată a FDGR - urmare a deciziei Comitetului său Director -, unui neetic german este o premieră, a accentuat vorbitorul [...]”;

REALITATEA EVREIASCĂ Nr. 546-547 (1346-1347), 1 - 31 Octombrie 2019 „Interviu lunii cu președintele F.C.E.R., dr. Aurel Vainer [...] Guvernul german a recunoscut 20 de orașe din țară drept ghettouri deschise, supraviețuitorii Holocaustului din orașele respective urmînd să primească indemnizații. Am trimis o scrisoare de mulțumire Ambasadei Germaniei la București. Am luat parte la o recepție oferită la reședința sa privată de E.S. Cord Meier-Klodt, ambasadorul Germaniei în România, în colaborare cu deputatul F.C.E.R., Silviu Vexler, și deputatul F.D.G.R., Ovidiu Gaņi, dedicată Zilei Holocaustului în România. Au fost prezenți reprezentanți ai Președinției, Guvernului, Parlamentului, diplomației [...] Federația oferă asistență juridică solicitanților pentru obținerea de formulare în vederea primirii de pensii din partea Guvernului german, pe lângă indemnizațiile de care beneficiază prin Legea 189.”

REALITATEA EVREIASCĂ Nr. 552-553 (1352-1353), 1 - 31 Ianuarie 2020: „Crucea de Merit în rang de Ofițer a Ordinului de Merit al R.F. Germania, acordată președintelui Aurel Vainer [...]”.

Ce reprezintă „Claims Conference” și cine e Saul Kagan

Pentru cei care nu întrezăresc despre ce merite și colaborări este vorba, o vom lua mai mărunt, pornind de la un alt citat din REALITATEA EVREIASCĂ Nr. 588-589 (1388-1389), 1 Iulie - 31 August 2021:

„O mică măsură a dreptății pentru cei care au suferit peste măsură ar fi un posibil motiv pentru înființarea, în 1951, a Conferinței pentru Revendicări Materiale Evreiești, **Claims Conference**, împotriva Germaniei care, în anii Holocaustului, confiscase bunurile victimelor. Arhitectul Claims-ului, **Saul Kagan** z.l., era el însuși unul dintre supraviețuitori. Evreu lituanian, pleacă din Vilnius în 1940, an premergător invaziei URSS-ului de către Germania nazistă.

Kagan călătorește cu transiberianul pînă la Vladivostok. De acolo, în Japonia, îmbarcîndu-se pe o navă cu destinația SUA. După Hawaii și San Francisco, ajunge la ruda din New York. În 1941, tatăl lui, director al Spitalului Evreiesc din Vilnius, se afla pentru tratament la Soci. Izbucesne războiul. Armatele hitleriste înaintează pe teritoriul URSS. Se refugiază în Tașkent. Reîntors acasă în 1946, nu-și mai găsește familia: soția, băiatul cel mic, părinții - uciși de naziști. Când America intră în război, Saul se înrolează. Participă la debarcarea Alianților în Normandia. În 1947 creează un organism precursor al **Claims: Organizația pentru Restituiri de Bunuri Succesorale Evreiești**. În 1951, când 23 de organizații internaționale evreiești se reunesc în **Claims Conference** pentru negocieri cu Germania de Vest, este numit director executiv. Își dedică restul vieții împlinirii acestei misiuni. Misiune spirituală, deopotrivă. Fiindcă - spunea - 1.000 de ani de istorie evreiască au fost distruși în 12 ani. Fondurile obținute din revendicări au fost alocate pentru programe de ajutorare a supraviețuitorilor și preservare a memoriei victimelor. Dovadă, programele pentru cercetare, educație, documentar, film artistic. Tot în 1951 este fondat **Congresul Mondial Evreiesc (CME)**, condus de **Nahum Goldmann**, devenit și președinte al Claims-ului. În 1952, cancelarul german **Konrad Adenauer** semnează **Acordurile de la Luxemburg** cu reprezentanții **Claims Conference**. În 1953 se încheie **Acordul pentru revendicări evreiești cu Austria**. În același an se semnează **acorduri cu mari companii germane care au folosit evrei ca sclavi: Krupp, Siemens-Haloke, Dinamit Nobel, Daimler-Benz, Volkswagen**. Programele finanțate prin fonduri obținute din restituiri sunt folosite ca indemnizații și servicii sociale pentru supraviețuitori. Peste zece ani este pus în funcțiune **programul de ajutorare a Dreptilor între Popoare aflați în nevoie, în semn de recunoștință pentru cei care au riscat viețile salvînd vieți evreiești în anii Holocaustului**. Un an de cotitură în activitatea Claims-ului este 1990, după căderea Cortinei de Fier, când este negociată returnarea de proprietăți evreiești cu fosta Germanie de Est. Între 1992-1998 este creat și pus în aplicare **Fondul pentru Europa Centrală și de Est**. Beneficiarii programelor sunt supraviețuitori din blocul ex-comunist și fosta URSS”.

Nu aveam cum să știu că e vorba de o cambrare „negaționistă” a lui Ceaușescu (ce urma să accelereze căderea lui) cînd, prin anul 1986, asistam la trimiterea la Tel Aviv, de către administrația lui, a unei delegații de istorici ce avea sarcina să demonstreze că numărul evreilor uciși, pusă în circa România la Yad Vashem este exagerată. Lista de acolo cuprindea și evreii trimiși spre lagărele naziste de administrația maghiară din Ardealul de Nord și evreii morți dincolo de Prut/Nistru (ca și românii) - din cauza mizeriei/bolilor/tifosului, cifrele fiind umflate printr-o contabilitate arbitrară.

Pe atunci nu știam nimic despre întreprinderea evreiască de retro-spoliere numită „**Claims Conference**” și nu aveam acces la bazele de date aferente. Presupun că mulți (inclusiv dintre cei ce combat combaterea antiromânească a antisemitismului) nu știu nici azi de ele. Așa că voi face cîteva precizări, susținute cu citate. Încep cu explicațiile de pe site-urile care permit consultarea online a bazelor de date (posibilitate probabil necunoscută de domnul Coja, care s-a străduit să determine accesul publicului la astfel de informații): **Records of the World Jewish Congress in Romania** - la www.usjhm.org și **Claims Conference, Romania și New Romanian Lists** - la www.jewishgen.org.

Întîi, câteva explicații din aceste surse: „**Conferința revendicărilor**. Această bază de date conține referiri la 167,815 evrei români ale căror nume apar în Arhivele Central Zioniste și Yad Vashem în Israel [...]. Baza de date a fost compilată de Conferința Revendicărilor Materiale Evreiești împotriva Germaniei. „**Claims Conference**” a fost fondată în 1951, ca un corp de negocieri cu guvernul German pentru compensații materiale pentru victimele evreiești ale persecuției Naziste. Conferința a administrat Programul pentru Foștii Sclavi și Lucrători Forțați, o plată unică pentru persoanele „silit să lucreze într-un lagăr de concentrare... un ghetto sau un loc similar de încarcerare în condiții comparabile”. Conferința a avut responsabilitatea de a verifica afirmațiile unor persoane că au fost utilizate întru muncă forțată în timpul WWII. Pentru ca aceste revendicări să fie aprobate sau respinse, era necesară localizarea dovezilor documentare a muncii forțate. În acest scop Conferința a folosit persoane din Israel și Statele Unite care au examinat documentele din variate arhive urmînd numele reclamanților [...]. Prezența unui nume în această bază de date nu înseamnă neapărat că un individ a reclamat prin Programul pentru Foștii Sclavi sau lucrători Forțați sau e un supraviețuitor, ci mai curînd un individ al cărui nume apare în înregistrările ținute în Arhiva Centrală Zionistă

sau **Yad Vashem** din Israel.

Informațiile privind cazurile individuale vari-ază, dar includ totdeauna numele, prenumele și „locul persecuției”, ca și cotarea documentului de unde a fost extras numele [...]. Tot materialul vine din două surse majore: documentele JM sint din arhivele/colecția Misterului Apărării din România, în timp ce M39 vine din arhivele administrației Odessa”.

Putem face deja cîteva observații:

1. Întreaga „industrie” (după N. Finkelstein) a holocaustului s-a organizat în jurul pretențiilor față de Germania. Redirijarea ei către noi, deși nu am pierdut vreun război, de curînd terminat cu obligații, este mai mult decît suspectă.

2. Deși s-a pornit - se spune - de la plîngerii individuale, baza de date nu rezultă din însumarea acestora, ci din exploatarea unor registre de arhivă de către grupări revendicative/profitoare. Deci e vorba de o afacere, despre care cei în numele cărora se scot banii nu prea află și care nu implică inițiativa lor explicită. Cred totuși că, între timp, cei ce își găsesc numele pe aceste liste și se pomenesc cu firmituri din pradă, pot observa că ascendenții lor sînt folosiți întru justificarea unor pretenții materiale față de populații actuale - total nevinovate.

3. Cei care au livrat către agenții **Claims Conference** arhivele noastre militare știau foarte bine că-și trădează țara/compatrioții. Dar, dacă tot s-au furnizat informații/argumente părții adverse (într-un litigiu inter-comunitar) de ce nu au fost făcute acestea publice, astfel încît să nu poată fi triate, în culise, în defavoarea intereselor noastre? Mai mult, documentele neconvenabile evreilor au fost scoase din circuitul consultării la sala de lectură. (Notă: Un alt exemplu din aceeași gamă este editarea parțială a documentelor privind relațiile României cu minoritatea iudaică, pe bază de documente din arhivele naționale ale României. Proiectul cuprindea trei volume tipărite, din care a supraviețuit unul singur. Difuzarea, la intervenția guvernului unui stat străin, cel care beneficia de un acces liber la aceste arhive, a fost blocată, iar tirajul tipărit a fost distrus în bună parte).

4. Procedul utilizat a dus, indiscutabil, la umflarea numărului victimelor presupus revendicatoare. Căci nu s-a făcut nimic pentru a evita numărarea aceluiași ins de cîte ori era găsit într-un registru, cu alt număr de înregistrare sau cu variații ale numelui /prenamelui. Situații care abundă - și aș putea umple un tom cu exemple. Analizînd meticolos bazele de date accesibile online am găsit (și pot demonstra covîșitor) că numărarea multiplă a aceluiași ins nu este excepția, ci regula; încît mă îndoaiesc că, dacă ar fi eliminată dublurile nu ar rămîne mai mult de cîteva zeci de mii, din cele 167,815, pentru care s-au pretins (și poate se vor încasa) aceste reparații. Și mă întreb - deși știu ce risc, deranjînd contabilizarea exagerată păgubitor (pentru români), în vederea umflării daunelor - dacă nu cumva tot așa a procedat și Comisia Wiesel (întru numărarea celor uciși), adunînd înregistrări pentru aceeași persoană sau jonglînd cu statistici, pentru a confecționa estimări nefavorabile nouă, strecurate apoi ca dogme în legile românești... Pe care nu avem dreptul să le contestăm, întru apărarea intereselor populației?

5. Ce se înțelege prin muncă forțată? Nu cumva și trimiterea evreilor (care nu au avut cu ce mitui funcționarii) să deszăpezească sau să care saci la gară, în timp ce românii mureau pe front? (măsură luată de Antonescu, fiind cont de poziția multor evrei față de URSS și, probabil, și de faptul că a trebuit să fie scoși de pe front în primul război mondial - datorită dezertării masive la inamic). Treccm peste neglijarea morților naturale, bolilor, băjeniei masive. Dar măcar evitarea sacrificiilor evreiești în război trebuia contabilizată pe coloana cealaltă. Nu e cumva favorizare salvatoare - în loc de persecuție uci-gașă - faptul că evreii scapă și de trimiterea pe front de vest (unde românii au crăpat... pentru înfrîngerea lui Hitler, marele dușman al evreilor lăsați la vatră)? Semnale:

REALITATEA EVREIASCĂ Nr. 578-579 (1378-1379), 1 - 28 Februarie 2021: „O clarificare necesară [...]. Cei-i drept, Filderman nu a fost o problemă doar pentru Sărățeanu. [...] Într-o scrisoare trimisă unui cunoscut în 1952 își caracteriza astfel situația creată după 23 august 1944: [...] Dar chiar și sub comuniști am izbutit să înfăptuiesc multe; reușita mea de căpătîi a fost aceea că i-am salvat pe toți tinerii. Când România s-a alăturat Alianților în războiul lor contra Germaniei, evreii au fost recrutați. Am reușit să obțin două amănări de o lună fiecare și, în urma unei audiențe la ministrul de Război, ordinul a fost anulat iar evreii, în cele din urmă, nu au fost recrutați”.

6. Ce se înțelege prin ghetto? Nu cumva (așa cum pretinde „Enciclopedia ghettourilor”) și acele îngrămădiri voluntare, prin care evreii s-au apărât de pericolul topirii în masa românească? Și chiar cînd e vorba de cartiere în care s-au așezat oameni siliți să părăsească alte localități, cum poți echivala această situație cu detenția politică în pușcăriile/lagărele comuniste? Și chiar cînd suferințele sînt similare, de ce s-ar apuca statul român actual să scoată banii din buzunarele urmașilor victimelor comunismului pentru a-i trimite în Israel?

7. În fine - și voi reveni mai jos - se pune problema activității multora dintre cei trecuți pe listă, în interbelic ca ilegaliști și după 1944 ca activiști, în slujba comunismului care a distrus România.

Saul Kagan

